

УЧЕНИЦЯ ІВАНА ФРАНКА.

/Про Уляну Кравченко/

Я був особисто знайомий з поетесою, і хай добра пам"ять про зустрічі з покійною ляже квіткою на її могилу.

Кожна зустріч з видатною людиною заощає незабутній слід в душі. Вона нерідко стає подією в нашму житті.

...Був погожий осінній день, сонце посилало лагідні промені тепла, жовте листя з легким шелестом облітало з дерев і золотистим килимом вкривало місто. На вулиці Городській у Перемишлі проживала поетеса Уляна Кравченко. Я знав про неї, але в свої п"ятнадцять років /був тоді учнем п"ятого класу української гімназії/ ще не встиг прочитати жодного її вірша. Все ж надумав відвідати поетесу, хоч і не знав, що їй скажу і як поясню свій візит. Причепурений, я несміливо постукав у двері помешкання. Відчинила молода жінка і запросила до домівки. Я, привітавшись, пояснив, що хочу відвідати Уляну Кравченко. В кімнаті у фотелі сиділа старша посивіла дама, з гладко зачесаним волоссям, скромно, але охайно зодягнена, вище середнього зросту, до якої звернулася - як я пізніше зрозумів - дочка поетеси А. Німенговська зі словами: "Студент прийшов, тебе, мамо відвідати". Я гречно привітався низьким поклоном і поцілував шанобливо подану мені руку. Відрекомендувався. Поетеса розпитувала мене про гімназію, викладачів, моїх батьків. Пізніше почала розповідати про деякі події зі свого важкого життя в період учителювання. Довго, з теплом говорила про знайомство з Іваном Франком. Я слухав і слухав... І сьогодні ще чую голос тієї вольової жінки, яку не зламали життєві труднощі і незгоди. Не знаю, довго чи коротко пресидів я в кімнаті Уляни Кравченко, але ця зустріч запам"яталася мені на все життя. А було це в 1925-му.

Проїшли роки, минулася страшна війна... Була післявоєнна весна 1945-го. Скрізь - сліди знищення і лихоліття, а мене вітри занесли знов до Перемишля. В один із сонячних днів весни я віднайшов будинок, в якому проживала Уляна Кравченко. Мені ще раз пощастило бути гостем поетеси. Я прийшов до неї не сам, а з нині вже покійною дружиною.

Уляна Кравченко важко пережила воєнне лихоліття і голодні дні фашистської окупації. Вона видалася немічною, худенькою і старенькою, але з ясним розумом і свіжою пам"яттю. Письменниця, почувши моє прізвище, пригадала собі мої перші давні відвідини на вулиці Городській. Уляна Кравченко довго і докладно розпові-

дала про нелегке життя, опісля показала нам з дружиною альбом зі старими фотографіями українських письменників, поетів і серед них - кілька фотознімків різних років Івана Франка, про якого згадувала якось особливо ніжно і схвильовано. Їй було тоді 85 літ /народилася 18 квітня 1860 року/. Ця зустріч з поетесою була останньою. Переїхавши на постійне проживання до Львова, я дізнався, що Уляна Кравченко померла 31 березня 1947 року. Тепер хочеться ще раз пережити ці дві незабутні зустрічі і згадати Улянну Кравченко добрим, теплим словом.

Я. Михальчипин /

Львів - 44

Вул. Суворова, 60-61

пошт. інд. 290044

Тел. 35-50-01